

Мара. — Само я гледа.

Иовка. — Да; ако азъ бихъ почувствувала макаръ за мигъ, че той е постигнатъ блѣнъ за мене — всичко би рухнало! А сега, когато ти ми разправи всичко това, азъ чувствамъ, че той е вихъръ. И азъ искамъ, макаръ перошинка, но да полѣтя къмъ него и съ него.

Мара. — Той вихъръ, азъ да бѣда перушинка! Не, и хиляди пѣти не; азъ не мога да любя оногова, който е равнодушенъ къмъ мене; азъ не мога да остана единъ моделъ захвърленъ, а той въ захласа на своето творчество да дири радостъ въ своитѣ картини! О не, не! Азъ всичко ще задуша въ него и ще остане само мой, мой! Инѣкъ азъ ще посегна върху него, и върху мене. — Азъ имамъ цѣло шише витриолъ.

Иовка. — Сѣпната. Мара! Какво си помислила.

Мара. — По рано азъ не ти го казахъ, защото виждахъ въ тебе съперница, но сега можешъ да знаешъ.

Иовка. — Прѣзъ съзи. Сега чакъ разбирамъ, Мара, защо въ моята чиста изповѣдь, ти видѣ най голѣмъ врагъ въ мене.

Мара. — Да, Йовке, до прѣди малко, ти ми бѣ врагъ, но сега азъ те моля, дай ми ржката си и ми помогни.

Иовка. — Дала ржката си, дълго я гледа.

Мара. — Хванала ржката ѝ. Ти ми си нужна, Йовке!

Иовка. — Азъ много се радвамъ, Мара, че ти подири моята истинска дружба. Чини ми се, че нашето приятелство именно отъ сега почва.

Мълчание.

Иовка. — Ти ще трѣбва да направишъ едно: дълбоко да се замислишъ върху онова, що стана. И когато прослѣдишъ внимателно развитието на борбата, що тѣй отдавна е кипѣла въ тебе — тихо, мълчаливо да се издигнешъ до съзнанието, че между хората ще настане щастие само тогава, когато тѣ издигнатъ въ култъ на своитѣ копнежи не онова, което умира, а вѣчното, безсмъртното Ето. Борьо за мене е въ двѣ лица: физичния, тления Борьо и твореца-художника Борьо Първия ще се изгуби слѣдъ нѣколко години, но втория ще живѣй на вѣчни врѣмена